

ger om Kurtagespørgsmaalet. Da jeg imidlertid allerede har lagt Beslag paa en Del Tid, skal jeg gøre dem kortere, end jeg egentlig havde tænkt mig. Jeg tror, at Vekselererne har Krav paa en Forhøjelse, at det vil være naturligt at give dem en Forhøjelse; men det er muligt, at de Satser, der her er Tale om, er noget for høje, saafremt de skal være, hvad de let bliver, de Satser, man holder sig til. De er jo, som det fremhæves i Motiverne, i Virkeligheden Maksimumsatser, og i saa Henseende vil de vel ikke være saa betænkelige, men da man maaske nok løber en vis Fare for, at de vil beholde denne Størrelse, kan det godt være, at de for Aktiers Vedkommende skulde sættes noget ned. Der gør sig ogsaa her en Ulighed gældende, som maaske ikke er ganske naturlig, nemlig, at man foretager en saa overordentlig Forhøjelse for Aktiers Vedkommende, nemlig en Fordobling, medens der kun sker en moderat Forhøjelse for Obligationer. I Forhold til det Arbejde og de Udgifter, som er forbundne med Opretholdelsen af det gældende System, og i Forhold til den Rolle, det spiller i Vekselererens Forretning, er der noget af en Urimelighed paa dette Punkt.

Jeg skal slutte med at udtale, at vi fra vor Side ser med Velvillie paa fundamentale Bestemmelser i dette Lovforslag og meget gerne vil forhandle i Udvalget om Enkeltheder deri, navnlig om Maaden, hvorpaa man kan opnaa det, som er tilsigtet med Lovforslaget.

Brandes: Efter de meget udførlige Udtalelser, der er fremsatte af de forskellige Partiernes Ordførere, og efter den tilsyneladende ganske forsvindende Interesse, det høje Landsting yder denne Forhandling, er der for mig saa meget mere Grund til at fatte mig i Korthed, som man efter den første ærede Ordførers Bemærkninger kan vente, at Lovforslaget vil blive overgivet til et Udvalg, der nærmere skal drøfte de enkelte Bestemmelser.

Jeg har megen Sympati for de Betragtninger, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) begyndte sin Tale med, Betragtninger, der drejede sig om Spørgsmaalet om Vekselererens Stilling, som han udtrykte sig, med Hensyn til Selvspekulation; det er vel kortelig betegnet det, det ærede Medlem var inde paa. Og jeg har ikke den samme platoniske Sympati derfor, som det forekommer mig, at den sidste ærede Taler gav Udtryk for, idet han sagde, at han i og for sig var enig med det

ærede Medlem, men at det ikke kunde nytte noget at tage dette Spørgsmaal op. Herom vil jeg sige, at dersom tre Partier i dette høje Ting vilde tage Spørgsmaalet op med noget Eftertryk og Vægt, vilde det dog undre mig noget, om man ikke skulde komme til bedre Forhold, end der for Øjeblikket raader paa dette Omraade. Det drejer sig i Virkeligheden om den gamle Bestemmelse, som blev meget omdisputeret ved Forhandlingerne om den Lov, der her foreslaas Ændringer i, Spørgsmaalet om Vekselmæglerens Stilling overfor Vekselereren. Jeg vil da gerne bemærke, siden dette er kommet op i Forhandlingen i Dag, at det gælder endnu, at Vekselmægleren ikke har Ret til at handle paa egen Haand, hans Ed, hans Forpligtelse binder ham til at handle som Mægler. Dette er det ideale, det er det klare, rene Standpunkt, at den, som betror en anden sine Forretninger, bør være sikker paa, at denne er en Mand, som kun handler for andre, ikke handler for egen Regning, ikke deltager i Spekulation, ikke selv er interesseret i Køb og Salg af Varen. Men jeg skal indrømme, at stiltiende er denne Bestemmelse sat ud af Kraft, dels ved en hundredaarig Praksis, hvor man ikke har taget noget Hensyn til den, dels paa en vis Maade ved den nugældende Lov om Fondsbørsen. Den blev omgaaet i mange, mange Aar, omgaaet saaledes, at Forretningerne indrettede sig paa den Maade, at der var i alt Fald to Kompagnoner i hver Forretning, hvoraf den ene var Vekselmægler, den anden Vekselerer. Saa gjorde Vekselmægleren Forretning kun som Mægler, hed det sig, men ganske sikkert gjorde samtidig hans Kompagnon, Vekselereren, Forretning for egen Regning og gik selv ind i Spekulationer. Hvis man vilde gøre noget for at komme til sundere Forhold paa dette Omraade, virkelig vilde gøre noget, for at Vekselereren, der vel snarere maatte kaldes Vekselmægler, kun var sine Kunders Betjent, kun betjente ham, ikke selv havde nogen Interesse i, hvorledes Papirer solgtes, købtes, i det hele taget handledes, var der vel Vej frem; noget praktisk Forslag foreligger jo ikke om, hvorledes man skulde gaa derhen imod. Jeg synes ikke, det var umuligt at komme dertil, og hvis man kunde naa dertil, vilde dette blive hilst i alt Fald af den store Offentlighed som et meget betydeligt Fremskridt. Det vilde ogsaa for Børsens Vedkommende betyde, at meget af det odieuse, som er ved Børsen, meget af den Uvillie, som klæber ved Papirers Salg paa Børsen — sikkert paa mange Punk-